

TRO TIL TIDEN

Guds lydige søn

Fastelavn,
Matt. 3, 13-17

AF KAI KJÆR-HANSEN

theol.dr.

I Det Gamle Testamente findes betegnelsen Guds søn bl.a. brugt om Israels folk og Israels konger. To grundlæggende forhold karakteriserer betegnelsen. For det første udvælgelse, hvilket betyder, at Israels folk og konger tager del i virkeliggørelsen af Guds vilje og plan. For det andet lydighed mod Gud, hvilket indebærer, at man adlyder de bud og anordninger, som Gud har fastsat. Igennem Israels historie vises det, at Israels folk

og konger ofte er ulydige sønner af Gud.

Anderledes er det med Jesus. Beretningen om Jesu dåb indeholder begge motiver. Han er Guds udvalgte og lydige søn.

Dåb er for syndere. Det vidste Johannes Døber. Forud for beretningen om Jesu dåb har Døberen opfordret folk til at blive døbt. Mange fulgte sig opfordringen. Og nu kommer Jesus så fra Galilæa for at blive døbt, han som evangelisten Matthæus allerede har præsenteret som søn af jomfru Maria og søn af Gud. Og ikke nok med det. Jesus er præsenteret som den, der skal frelse sit folk fra deres synder. Jesus, der skal frelse andre fra synd, har derfor ikke selv behov for frelse gennem en omvendelsesdåb. Derfor søger Døberen fornuftigt nok at hindre Jesus. Jesus, den »stærkere«, skal efter hans mening ikke underkaste sig den svageres dåb. Men også på

dette punkt viser Jesus sig som den »stærkere«.

Han siger: »Lad det nu ske! For således bør vi opfylde al retfærdighed.« Ordene er de første overhovedet på

Jesu læber i Matthæusevangeliet og har som sådan vægt. Når Jesus med disse ord insisterer på dåb, viser han sig som den lydige Guds søn. Guds vilje skal gøres, både når det drejer sig om Døberen og om Jesus. Døberens opgave som vejbereder for Messias er først fuldført, når han har døbt Jesus. Og Jesu opgave som Guds søn indebærer, at han solidariserer og identificerer sig med folket, der består af syndere og ulydige børn af Gud. Derfor må Døberen døbe Jesus.

For Matthæus bliver Jesus ikke først Guds søn ved dåben. Det er han fra fødslen. Beretningen om Jesu dåb viser derimod, hvordan Jesus som Guds søn indvies til sin gerning,

udrustes med Helligånden og proklameres som Guds søn. Netop betegnelsen Guds søn er i Matthæusevangeliet den centrale kristologiske betegnelse for Jesus.

I himmelrøstens proklamation lyder det: »Det er min elskede søn; i ham har jeg fundet velbehag.« Ordene giver genlyd af to steder fra Det Gamle Testamente, nemlig Salme 2,7, hvor Israels konge kaldes Guds søn, og Esajas' Bog 42,1, hvor det siges om Herrens tjener, at han er den udvalgte, som Gud har fundet velbehag i. Med denne sammenkobling er betegnelserne Guds søn og Guds tjener blevet nært forbundne.

Med proklamationen af Jesus som Guds søn nås et højdepunkt i første hovedafsnit af Matthæusevangeliet. Jesus er nu salvet og udrustet til at påbegynde sin offentlige virksomhed. Men der er også givet et klart signal: Jesus som Guds søn har til opgave at

være Herrens lidende tjener. Allerede i Jesu dåb peges der frem mod Jesu kors.

I den efterfølgende beretning, fristelsen i ørkenen, fristes Jesus som den netop proklamerede Guds søn til at være den ulydige Guds søn. Han modstår fristelsen.

Motivet med Jesus som Guds lydige søn gjorde indtryk på de første kristne. Det genfindes f.eks. i den flotte hymne i Filipperbrevet kapitel 2: »...lydig indtil døden, ja, døden på et kors«. Nu var de blevet udvalgt i ham og kunne dermed kalde Jesu himmelske far for deres far. Og som børn af Gud vovede de at opfordre hinanden til at være lydige sønner og døtre af ham og gøre Guds vilje. På den måde blev Jesus, som havde frelst dem, også et eksempel til efterfølgelse.

Evangeliet drejer sig om Guds vilje. Jesus udførte den helt, ikke delt.